

Rak

«Statistički gledno, pacijenti koji rak nisu liječili imaju duži životni vijek od onih koji jesu»

U vašem tijelu stalno su prisutne stanice koje mutiraju, a jedino što stoji između vas i potpuno razvijenog raka vaš je imunološki sustav. Ako je snažan, on djeluje poput čistača koji dan za danom, godinu za godinom u začetku uništava abnormalne stanice, sve dok vodite propisnu brigu o sebi. Ne održavate li svoj imunološki sustav u vrhunskoj formi, on će naposljetku kolabirati pred navalom loše hrane, lijekova, cigareta i pretjeranog unosa alkohola.

Sljedeći korak može biti da vam je dijagnosticiran rak, a ako vas dohvati industrija koja cvjeta na raku, kemoterapija i zračenje dokrajčit će ono što je od imunološkog sustava ostalo, a vaši izgledi za oporavak bitno će se smanjiti.

U zapadnim zemljama onkolozima (specijalisti za rak) je zakonom zabranjeno preporučiti bilo koju prirodnu terapiju. Dozvoljena je jedino *Velika trojka* (zračenje, kemoterapija i kirurški zahvat), i to unatoč zlosretnim rezultatima. Najbolje je spriječiti da vas se ova pošast uopće dokopa. Ukoliko je već prekasno, tada rješenje leži u detoksifikaciji koja omogućuje tijelu da samo sebe izliječi, nakon čega slijedi doživotno strogo pridržavanje zdravih životnih navika. Rak je poziv na uzbunu ljudima da, poput alkoholičara, zauvijek moraju ostati trijezni. Vratite li se starim navikama i stanice raka će se ponovno aktivirati.

Kad je 1913. osnovano Američko društvo za borbu protiv raka (u svrhu pronalaska lijeka protiv raka) na 100 zdravih ljudi dolazio je jedan oboljeli. Unatoč, ili možda bolje reći, zahvaljujući aktivnostima koje je poduzelo Američko društvo za borbu protiv raka, danas se stopa oboljelih kreće u omjeru jedan naprema tri i još uvijek raste. Nije to dobar rezultat za organizaciju s tako velikim izvorima sredstava, no ne bi nas trebao iznenaditi ako uzmemo u obzir izjavu koju je prilikom podno-

šenja ostavke na mjesto predsjednika društva dao doktor Hardin Jones: «Kad bi se iznenada pojavio lijek za rak, naglo bi skočila stopa samoubojstava jer bi rukovodeći članovi Američkog društva za borbu protiv raka skočili kroz prozor.»

Smatrate li da je to razlog zašto Američko društvo za borbu protiv raka, potpomognuto i poticano od američkih vlasti, farmaceutskih kompanija i medicinskih udruga, svoja ogromna sredstva i moć koristi za diskreditiranje svakog netoksičnog oblika liječenja raka koje je dosad otkriveno? U svom govoru prilikom podnošenja ostavke dr. Jones je nadalje rekao: «Statistički gledano, pacijenti koji rak nisu liječili imaju duži očekivani životni vijek od onih koji jesu.»

Ipak, zbog svoje slijepe i beskompromisne politike Američko društvo za borbu protiv raka doslovno je natjeralo milijune Amerikanaca da sigurne oblike terapije potraže u Meksiku gdje je dozvoljena medicinska sloboda i gdje okrutni *truj-unakazi-ozračci* oblici «liječenja» koje konvencionalni onkolozi toliko vole nisu obavezni.

Unosan posao

U Meksiku se ljude koji se bave prirodnim liječenjem ne trpa svako malo u zatvore, kao što je to slučaj u zemljama engleskog govornog područja. Zbog toga je Tijuana, grad na kalifornijskoj granici, iz prašnjave zabiti čitavom svojom veličinom pretvoren u raj za liječenje, u kojem neki postižu zapanjujuće dobre rezultate (Klinika Gerson već trideset godina otkako znam za nju radi izvrstan posao), neki osrednje, a neki, nedvojbeno, užasne. Da su u Americi istražili, testirali i poduprli sustav liječenja koji se provodi u Gersonu, kao i još neke odlične metode, riješili bi se šarlatana, primjena ostalih djelotvornih metoda bila bi dozvoljena, a stopa smrtnosti od raka vrtoglavo bi pala. Ali to se, dakako, nije dogodilo zato što je, kako kaže dr. Jones, «rak jedan od najunosnijih poslova na svijetu».

Uzmite, na primjer, kemoterapiju. Većina ljudi koja je pošteđena bliskog susreta s ovim odvratnim eksperimentom nije svjesna da injekcija tog seruma unesena u već ionako zatrovano tijelo predstavlja snažni otrov. Ovaj postupak objašnjava se time da će ovaj otrov ubiti otkrivene stanice raka. On to doista i čini, ali ubija i zdrave stanice, narušavajući, ako ne i u cijelosti uništavajući, pacijentov imunološki sustav. Evo nekoliko nuspojava:

- Povraćanje
- Bolovi
- Dijareja
- Gljivična oboljenja
- Iscrpljenost
- Gubitak apetita
- Gubitak kose, ponekad ćelavost
- Uništenje bijelih krvnih stanica
- Uništenje crijevnih resica
- Smrt

Gore od raka

Gledala sam kako liječnici moju najbolju prijateljicu muče do smrti. Njezina prekrasna kosa ispadala je u velikim pramenovima, njezino prelijepo lice se iskrivilo od

patnje; rekla mi je, dok je još mogla govoriti, da je kemoterapija neusporedivo gora od raka. Na kraju je molila da umre, ali su joj liječnici odbili čak i u tome pomoći.

Kako je to moguće? Vjerojatno će vam ovo što slijedi stvoriti predodžbu; zahvaljujući kemoterapiji, onkologija je postala jedna od najunosnijih grana medicine. U SAD-u, a vjerojatno i u mnogim drugim zemljama, pacijenti kemoterapiju primaju u ordinacijama svojih onkologa. Ovaj je postupak prečica za bogaćenje liječnika koji kupuju otrov jeftino, a skupo ga prodaju.

To liječenje usmjereno na stjecanje profita naziva se «koncesija za kemoterapiju» i može voditi zloupotrebi. Na primjer, čak i ako onkolog na temelju iskustva shvati da je kod pacijenta bolest otišla predaleko da bi od kemoterapije mogao imati koristi, on će je svejedno provesti, čineći posljednje pacijentove dane na Zemlji ži- vućim paklom, te dovesti pacijentovu obitelj na prosjački štap.

«Teško za opravdati»

Godine 2001. doktor Ezekiel J. Emanuel, onkolog i bioetičar, istražio je dokumentaciju gotovo 8.000 pacijenata oboljelih od raka. Otkrio je da se kod pacijenata kod kojih je kemoterapija bila provedena u posljednjih šest mjeseci života, *za jednu trećinu njih već tada znalo da imaju rak koji ne reagira na kemoterapiju!* Komentirajući ovo, dr. Emanuel kaže: «Podvrgavanje kemoterapiji pacijenata s rakom koji na nju ne reagira teško se može opravdati.» I ja kažem!

Neke od vrsta raka za koje je poznato da ne reagiraju na kemoterapiju su rak pankreasa, melanomi, rak bubrega i žučnog mjehura te hepatocelularni rak. Dakle, ako je vama ili nekom od vaših bližnjih dijagnosticirana bilo koja od ovih beštija, a vaš onkolog vam, naravno, preporuči kemoterapiju, znajte da ili nema pojma, ili je sadist, ili nema poštenja, i da će njegovo liječenje ubiti pacijenta prije negoli to učini sâm rak.

Državni propisi i dalje zabranjuju dokazane alternativne prirodne metode liječenja raka, dok kemoterapiju - dokazanog ubojicu - službeno odobravaju, a medicinski ju *establishment* doslovno **nameće djeci protivno njihovoj volji**. Novinska reporterka Eve Hillary nedavno je otkrila još jedan tragičan slučaj djeteta osuđenog na kemoterapiju – iako su se roditelji tomu prilično opirali. Potreseni razornim fizičkim posljedicama ove metode liječenja, počeli su se samostalno raspitivati i otkrili da:

Kemoterapija svoje podrijetlo vuče od iperita iz kojeg je sintetizirana prva linija citotoksičnih lijekova (onih koji ubijaju stanice). Nitrogenski iperit još je uvijek sastavni dio Konvencije o kemijskom oružju. Otada su napravljene i mnoge druge, jednako otrovne kemijske supstance koje se koriste u terapijske svrhe. Zbog njezine velike toksičnosti, osoba koja daje kemoterapiju mora imati zaštitnu odjeću, zaštitne naočale, čizme i posebne gumene rukavice. Pod ispod mjesta na kojem pacijent prima kemoterapiju i sustav za njezino intravenozno davanje zaštićeni su ukoliko bi došlo do slučajnog izlivanja, budući da je samo nekoliko kapi toliko korozivno da bi moglo oštetiti površine na koje padne i izazvati kemijske opekotine na ljudskoj koži. U prostorijama u kojima se provodi kemoterapija na zidu se nalazi pribor za uklanjanje posljedica slučajnog prolijevanja.

Osoblje zaduženo za uklanjanje slučajno proliivenog kemoterapijskog seruma mora oprezno rukovati opasnim materijalom i odložiti ga među toksični otpad. Kad kemoterapijski serum uđe u pacijentovo tijelo, on odmah ubija stanice koje se brzo dijele, uključujući i stanice raka, ali ubija i stanice iz kojih se stvara koštana srž, imunološki sustav, probavni sustav, folikule kose i reproduktivne stanice testisa i ovarija. Ubija i zdrave stanice u cijelome tijelu, uključujući stanice jetara, bubrega i mozga. Roditelji djece koja primaju kemoterapiju upozoreni su da nose rukavice dok ih kupaju ili dolaze u kontakt s njihovim urinom. Kemikalije prožimaju sva tjelesna tkiva, ubijajući crvena krvna tjelešca koja prenose kisik u stanice tijela. To dovodi do slabosti, anemije i zadihanosti. Niska količina bijelih krvnih stanica posljedica je njihova odumiranja, a one su te koje se bore s infekcijama. Ovo teško narušava pacijentov imunološki sustav koji se nije u stanju boriti s infekcijom.

Kemoterapija uništava obrambene stanice imunološkog sustava koje nakon toga više nisu u stanju pronaći i uništiti stanice raka. Bivaju uništene i krvne pločice, a s njima i sposobnost zgrušavanja krvi. To uzrokuje krvarenja iz nosa, a može doći i do kobnog rizika od krvarenja u plućima, crijevima, mozgu i drugim organima, ovisno o tome za koliko je količina krvnih pločica pala. Ubrzo nakon početka kemoterapije većini pacijenata podiže se hrana u želucu, povraćaju i dobivaju dijareju. U nekim slučajevima kemoterapiju je potrebno obustaviti jer bi pacijent u protivnom umro. Od terapije umire tri posto pacijenata. Mnogo njih umire kasnije od dugotrajnih komplikacija, pri čemu se smrt pripisuje raku, a ne liječenju. Otprilike 67% ljudi koji umru prije završetka kemoterapijskog postupka umire stoga što im se oslabljeni imunološki sustav nije u stanju nositi s infekcijom, što je izravna posljedica kemoterapije. Pacijenti koji prežive često imaju dugotrajne posljedice.

Lijekovi koji se koriste za kemoterapiju često su i sami kancerogene kemikalije koje razaraju i oštećuju DNA. Ovim se stvara sjeme za nastanak novog raka koji se može pojaviti mnogo godina kasnije kao izravna posljedica liječenja. Najčešće vrste raka koje izaziva kemoterapija su leukemija i limfomi. Osim relativno kratkog gubitka kose ova vrsta terapije najčešće dovodi do trajnog oštećenja ovarija i testisa, dovodeći do seksualne disfunkcije i trajne nemogućnosti imanja djece.

Gore iznesena osuda ovog «najdražeg» oblika liječenja tek je djelić Hillaryinog temeljitog i uznemirujućeg izvješća kojeg u cijelosti možete pročitati na stranicama *Referenci* na web-stranici www.hippocrates-foundation.org. Preporučam vam da ga pročitate i nagovorite svog liječnika da učini isto.

Bezuspješna nastojanja

A što je s kirurškim zahvatima, s mogućnošću da se prokleta stvar jednostavno izreže? Sigurno je da to ponekad daje rezultate, no zarezivanje u dobro uglavljen kancerogeni tumor je riskantno, čak i kad ga «cijelog izvade». Dakako, kirurzi na žalost ne mogu biti sigurni da su ga «cijeloga izvadili», pa često nakon kirurškog zahvata inzistiraju na zračenju. Radi se obično o bezuspješnom nastojanju da se dođe do milijardi stanica raka i uništi ih se, istih onih koje je kirurški zahvat pokrenuo i odaslao u pacijentov tjelesni sustav.

Nakon kirurškog zahvata pod mikroskopom s tamnim poljem može se vidjeti kako se pacijentovim krvotokom kreću rojevi ovih podmuklih mikroorganizama; Gaston Naessens iz Quebeca ima video koji ovo jasno pokazuje. Dakle, tumor može

nestati, ali unakaženog pacijenta šalju kući s milijardama stanica raka koje vrebaju i čekaju priliku za razmnožavanje i skupljanje u novi tumor. Zatim će biti potrebno izrezati i njega, a nakon toga i sljedeći, pa sljedeći, dok se više neće imati što uklanjati.

Što se tiče «terapije» zračenjem, ona je stravična za podnošenje, a obzirom da se za zračenje još od njegova nastanka zna da *izaziva* rak, ne uspijevam dokučiti kako je «industrija raka» mogla doći na zamisao da bi ga ono moglo izliječiti.

Zastrašujuće posljedice

Alternativni postupci, s kojima se liječnici oficijelne medicine sprdaju, doista djeluju, iako je žrtvama ove pošasti potrebna hrabrost da se usprotive savjetima dobronamjernih prijatelja i obitelji, te da se odbiju podvrći konvencionalnoj praksi. Jedan među njima je i profesor s Oxfordskog sveučilišta, Michael Gerain-Tosh, koji u svojoj knjizi pod naslovom *Živi dokaz – pobuna protiv medicine* vrlo detaljno opisuje svoje iskustvo s istraživanjem konvencionalnih postupaka liječenja, te njihovim odbacivanjem u korist alternativnog programa. Michael kaže: «Dijagnosticiran mi je rak i rekli su mi da moram biti svjestan kako ću uskoro umrijeti. Gotovo osam godina kasnije još uvijek obavljam svoj posao i uživam u životu. Nisam prošao nikakav konvencionalni terapijski postupak. Je li moj rak jednostavno nestao? Ništa nisam poduzeo? Daleko od toga.». Većina liječnika koje je posjetio nagovarala ga je na kemoterapiju, a kad bi se usprotivio, upozoravali su ga na kobne posljedice. Samo ga je jedan liječnik upozorio da bi ga i sama kemoterapija mogla ubiti, te mu savjetovao da joj se ne podvrgava. Odlučio je rak liječiti prirodnim putem, a njegova priča nije samo opis «i svijetlih i teških» trenutaka koje je prošao da bi pobijedio bolest, ona služi i kao pokazatelj koliko slabo medicinska struka uistinu razumije ulogu koju tijelo može igrati u liječenju raka. Njegova knjiga inspirativno je štivo (vidi *Izvore*) i vrlo sam sretna što vam mogu reći da smo još uvijek u kontaktu, te da on i dalje vodi vrlo užurban i zdrav život.

Ignoriranje prevencije

Prevenciju, jedini smisleni način pristupanja pošasti raka, Američko društvo za borbu protiv raka ignorira, a isto čine i medicinski fakulteti. Od njih do sad nismo čuli niti jedan, makar tihi glas protesta po pitanju loše hrane, pesticida, opasnih umjetnih gnojiva, konzervansa, soje, umjetnih sladila, zagađenja, mlijeka krcatog kemikalijama i dr.

Kad bi Američko društvo za borbu protiv raka i slične organizacije u drugim zemljama radile posao za koji su plaćene, ljudima bi priopćile da je konzumiranje organske hrane imperativ, te bi lobirale za prestanak primjene katastrofalnih poljoprivrednih metoda koje se provode u zapadnom svijetu. Poticale bi dodavanje selena u tlo tamo gdje ga ima premalo i savjetovale ljudima da ga uzimaju jer se za ovu tvar dokazano zna da sprječava rak. Upozorile bi javnost da prekomjerne zalihe željeza u tijelu izazivaju rak i pokrenule potpisivanje peticija, zahtijevajući od

vlasti da zabrane proizvođačima dodavanje željeza u hranu bez da se ikoga o tome išta pita. Rekle bi i poneku pametnu riječ o roditeljima koji prisiljavaju svoje bespomoćne bebe da udišu duhanski dim. Digle bi graju na višestruko nezasićena ulja koja bezobzirno guraju specijalisti i fondacije za srčane bolesti. Objavile bi ogromnu količinu postojećih istraživanja koja dokazuju da su ova ulja djelomično otrovna, te da tako negativno utječu na imunološki sustav da izazivaju rak i ubijaju na milijune ljudi. Obratile bi pozornost na istraživanja koja dokazuju da dobro proizveden progesteron štiti žene od svih vrsta raka povezanih s hormonima. Poticale bi ljude da se opskrbe primjerenim vitaminom D, citirajući brojne studije koje dokazuju da ovaj važan vitamin koji tijelo dobiva od Sunca pruža zapanjujuće dobru zaštitu od raka. Upoznale bi javnost s intravenoznim liječenjem kisikom, umjesto što nagovaraju vlasti da zatvore njegove zagovornike.

Međutim, ne čine ništa od spomenutog. A što zapravo čine da bi opravdale svoja primanja?

Da bih vam ukazala na važnost prehrane, navodim primjer da je kod američkih Indijanaca iz plemena Pueblo i Hopi 1940. bio jedan oboljeli od raka na tisuću. Zatim su se umiješale američke vlasti i potaknule ih da jedu «dobru, staru, cjelovitu američku hranu». Pripadnici Puebla su pristali, i ubrzo je broj slučajeva raka među njima skočio na jedan naprama četiri. Hopi nisu pristali, a broj oboljelih je ostao nizak sve dok 1982. nisu popustili «dobročiniteljima». Pogađate – nakon toga broj oboljelih je vrtoglavo skočio. Molim vas, nemojte krenuti američkim stopama, i uvijek imajte na umu da nesmotren život danas vodi k obolijevanju od raka sutra.

Definicija spontane remisije

Prirodna terapija koju pacijent nije spomenuo svom onkologu.

Svim čitateljima toplo preporučam sljedeće: ne podupirite ni jedno od takozvanih «zdravstvenih društava». Iza svih njih stoje «loši momci» koji se bore protiv prirodnih metoda liječenja, dok istovremeno zarađuju na ubojitim. Molim vas, nastojite da njihovi fondovi presuše! Moje donacije idu etičnim organizacijama poput Guide Dogsa, Greenpeacea i mnogih drugih dobrotvornih organizacija koje pomažu životinjama.

Kad bi se iznenada pojavio lijek za rak, naglo bi skočila stopa samoubojstava jer bi rukovodeći članovi Američkog društva za borbu protiv raka skočili kroz prozor.

-Hardin Jones, dr. med.

Bivši predsjednik

Američkog društva za borbu protiv raka